

5 Ιουνίου 2014

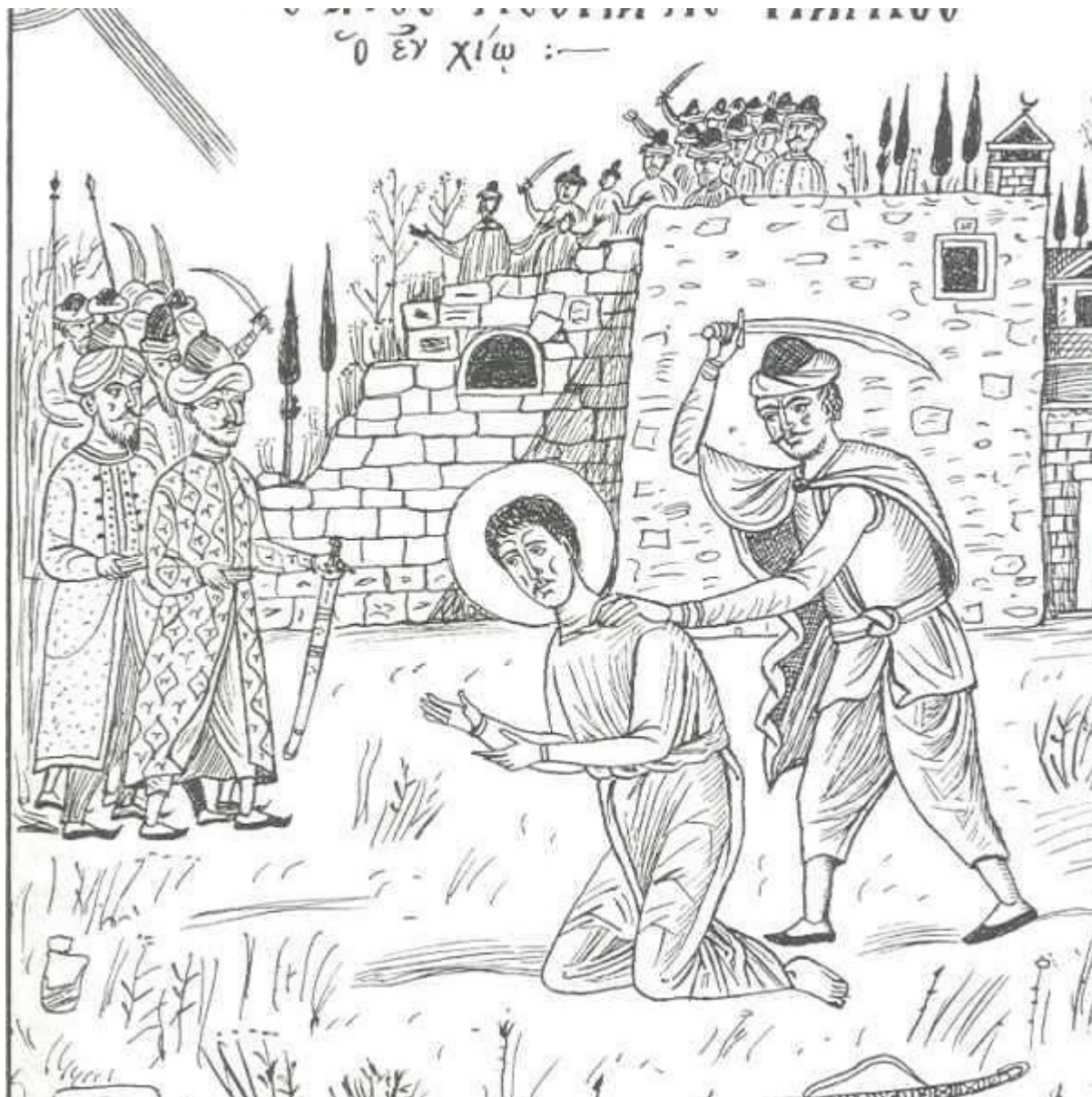
Ο Άγιος Νεομάρτυς Μάρκος ο εν Χίω († 5 Ιουνίου 1801)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Άγιος Νεομάρτυς Μάρκος καταγόταν από τη Σμύρνη. Ως πραγματευτής γύριζε στο Κουσάντασι (Νέα Έφεσο), στη Χίο και στις περιοχές τους. Ήταν έγγαμος. Κάποια στιγμή, παρακινημένος από τον αδελφό του, πήγε και εγκαταστάθηκε στην Έφεσο. Εκεί έμπλεξε με κάποια γυναίκα χριστιανή, τη Μαρία και απατούσε τη σύζυγό του.

Τον κατέδωσαν όμως στον αγά και μια νύχτα τον συνέλαβαν επ' αυτοφώρω. Το πρωί, στο δικαστήριο, εξώμοσαν και οι δύο. Ο μεν Μάρκος, αφού περιετμήθη, υιοθετήθηκε από τον αγά, η δε γυναίκα μπήκε στο χαρέμι του. Αργότερα την άφησε ελεύθερη να ζει σε δικό της σπίτι, δίνοντάς της και μισθό.

Ο Μάρκος, ως γιος του αγά, εξωτερικά συμπεριφερόταν σκληρά στους Χριστιανούς, ωστόσο ο έλεγχος της συνειδήσεώς του δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Έτσι κατέφυγε σε έναν έμπειρο πνευματικό να εξομολογηθεί. Ο πνευματικός αρχικά δεν τον δέχθηκε μήπως υποκρινόταν αλλά τα δάκρυα και η επιμονή του Μάρκου τον έπεισαν. Στον ίδιο πνευματικό πήγαινε και η Μαρία. Και οι δύο ήθελαν οπωσδήποτε να φύγουν από τη Ν. Έφεσο και παρακαλούσαν τον πνευματικό να τους βοηθήσει. Είχαν περάσει ήδη εννιά μήνες από την εξώμοσή τους. Αυτός συμβούλευσε τη γυναίκα να υποκριθεί την άρρωστη. Ο γιατρός που την «εξέτασε», φίλος του πνευματικού, αποφάνθηκε πως μόνο στη Σμύρνη θα θεραπευόταν.

Ο αγάς επέτρεψε να αναχωρήσει η Μαρία με τη συνοδεία του Μάρκου αλλά γρήγορα αντελήφθη την εξαπάτηση και έστειλε μήνυμα στον πασά της Σμύρνης να τους συλλάβει. Ο Μάρκος τότε βρήκε καράβι που αναχωρούσε για Τεργέστη και παίρνοντας τη Μαρία έφυγαν. Από κάποια εμπόδια αναγκάστηκαν όμως να

αποβιβαστούν στη Βενετία. Εκεί, αφού χρίσθηκαν με Άγιο Μύρο, επανεντάχθηκαν στην Εκκλησία, ευλογήθηκε ο γάμος τους (πρέπει να είχε πεθάνει η νόμιμη σύζυγός του) και ζούσαν με μετάνοια και συντριβή.

Αργότερα όμως, επειδή δεν μπορούσε ο Άγιος να ησυχάσει, εξ αιτίας της άρνησής του, περιπλανήθηκε με την οικογένειά του, μέχρι και τη Ρωσία.. Τελικά επέστρεψε στις τουρκοκρατούμενες περιοχές και εξομολογήθηκε σε πολλούς πνευματικούς, Μητροπολίτες και Πατριάρχες, τον σφοδρότατο πόθο του να μαρτυρήσει. Όλοι, μ' ένα στόμα, προσπαθούσαν να τον αποτρέψουν, τονίζοντάς του πόσο επικίνδυνο είναι αυτό για τον ίδιο και τους άλλους χριστιανούς αλλά και ότι μπορεί να σωθεί και με την μετάνοια. Ο θερμότερος όμως πόθος του για ομολογία τον οδήγησε στη Ν. Έφεσο, όπου και είχε αρνηθεί τον Χριστό. Ο πνευματικός του ωστόσο δεν του έδωσε ευλογία να μαρτυρήσει εκεί, επειδή οι Τούρκοι ήσαν εξαγριωμένοι εξαιτίας του μαρτυρίου του Αγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου (5 Απριλίου) και της καινούργιας εκκλησίας που χτιζόταν.

Γι' αυτό έφυγε και πήγε στη Χίο, όπου ύστερα από έντονη πνευματική προετοιμασία παρουσιάστηκε στον αγά. Στην ερώτηση του αγά τι θέλει στο δικαστήριο απάντησε : Εγώ ήμουν Χριστιανός και ονομάζομαι Μάρκος. Κατάγομαι από τη Θεσσαλονίκη και γεννήθηκα στη Σμύρνη από γονείς χριστιανούς. Στη συνέχεια ο Άγιος ομολόγησε την αγία πίστη του και αποκήρυξε το Ισλάμ. Έβγαλε από το στήθος ένα σταυρό και τον φίλησε, πέταξε κάτω το σαρίκι του και φόρεσε ένα αγιορείτικο σκουφί.

Ο αγάς με έκπληξη τον ρώτησε : Είσαι τρελός ή μεθυσμένος, άνθρωπε; Ούτε τρελός ούτε μεθυσμένος είμαι, απάντησε ο Άγιος, εξάλλου είμαι νηστικός. Και στις κολακείες του αγά το μόνο που έλεγε ήταν ότι είναι έτοιμος να χύσει το αίμα του για τον Χριστό. Τον έκλεισαν στη φυλακή και του έβαλαν τα πόδια στο τουμπρούκι, το τιμωρητικό ξύλο. Ο Άγιος είχε τόση κατάνυξη που έψαλλε ύμνους και είχε μάλιστα πολύ μελωδική φωνή. Ο Σούμπασης (αστυνόμος) από κακία μπήκε στο κελί και άνοιξε τέρμα το τιμωρητικό ξύλο, ώστε τα πόδια του Αγίου ν' ανοίξουν τόσο, όσο δεν γινόταν άλλο, προκαλώντας του αφόρητο πόνο.

Ύστερα άρχισε να τον κλωτσάει, όπου εύρισκε, με αποτέλεσμα ο Άγιος να αιμορραγεί από το στόμα. Παρόλ' αυτά ευχαριστούσε συνέχεια τον Θεό για τα παθήματά του. Κάποιοι χριστιανοί φιλομάρτυρες κατόρθωσαν να μπουν στη φυλακή και να ενισχύσουν τον μάρτυρα. Αυτοί διηγήθηκαν και τον αγώνα του. Μέσα στη φυλακή είχε πολλές αποκαλύψεις που τον στερέωσαν πνευματικά, ώστε να τελειώσει το μαρτυρικό του στάδιο. Επίσης η τοπική εκκλησία φρόντιζε να κοινωνεί ο Άγιος τακτικά μέσα στη φυλακή το σώμα και το αίμα του Χριστού. Ακολούθησε η δεύτερη εξέταση, πότε με υποσχέσεις, πότε με απειλές. Ο Άγιος

σταθερά τους ήλεγχε και τους προκαλούσε να πιστέψουν στον Χριστό. Τότε όρμησαν όλοι και τον έσπρωχναν με λύσσα και τον χτυπούσαν τόσο που τον γκρέμισαν από τη σκάλα. Σ' όλο το δρόμο για τη φυλακή ο σούμπασης και οι άλλοι τον ράβδιζαν και στη φυλακή τόσο πολύ άνοιξαν το ξύλο, ώστε κυριολεκτικά διαλύθηκαν τα πόδια του. Κι ο Άγιος συνεχώς έψελνε και έλεγε : Κύριε, δέξε με, τον αρνητή Σου.

Πολλοί χριστιανοί, από την πρώτη μέρα που συνελήφθη και βασανιζόταν ο Άγιος άρχισαν αυστηρή νηστεία, και πολλή προσευχή. Όλες οι εκκλησίες λειτουργούσαν κάθε μέρα και έψαλλαν συνέχεια την παράκληση όχι μόνο στις εκκλησίες αλλά και στα σπίτια, θέλοντας να ενισχύσουν τον μάρτυρα. Ο ίδιος ο Άγιος παρακαλούσε τους Χριστιανούς να προσεύχονται και να μη λυπούνται γι' αυτόν. Αύριο γίνεται ο γάμος μου, έλεγε χαρακτηριστικά, να χαίρεστε όχι να λυπάστε και να κλαίτε. Ο ίδιος προείδε τον θάνατό του και ζήτησε συγχώρεση απ' όλους, τις προσευχές όλων και έστειλε τις ευχαριστίες του σ' όσους του συμπαραστάθηκαν και τα σέβη του στους ιερωμένους.

Τον έβγαλαν τέλος από τη φυλακή και, δέροντας, σπρώχνοντας και βρίζοντας, τον έφεραν στο δικαστήριο. Ήταν μαζεμένοι όλοι οι αγάδες και ο Μουφτής. Μετά την τρίτη ομολογία του, στις 5 Ιουνίου 1801, καταδικάστηκε στον δια ξίφους θάνατο. Βγήκε από το δικαστήριο καταχαρούμενος, το πρόσωπό του έλαμπε. Και, παρόλο που τα πόδια του ήταν τσακισμένα και είχε δεμένα τα χέρια, κυριολεκτικά έτρεχε προς τον τόπο της εκτέλεσης σαν να μην πατούσε στη γη. Γεγονός που το αντιλήφθηκαν κι οι φύλακες κι έλεγαν μάλιστα ότι οι δαίμονες τον πήγαιναν σηκωτόν στον αέρα, τόσο πολύ αναγκάζονταν να τρέχουν μαζί του.

Ο διοικητής και οι φύλακες με τα ξύλα στα χέρια αγωνίζονταν να συγκρατήσουν το πλήθος που μαζεύονταν για να δουν την άθληση του μάρτυρος. Όταν έφθασαν στον συνηθισμένο τόπο ο Άγιος με χαρά γονάτισε μόνος του και είπε στον δήμιο : Έλα, κτύπα. Ο δήμιος, από αδεξιότητα, δεν κατάφερε με μια σπαθιά να τον αποκεφαλίσει και όχι μόνο αυτό αλλά του έφυγε και το σπαθί από τα χέρια. Ο Άγιος έπεσε κάτω μαζεμένος, ακίνητος, χωρίς να ταρασσεται, ή να φωνάζει. Ο δήμιος άρπαξε το σπαθί και με πολλά και γρήγορα χτυπήματα τον αποκεφάλισε. Οι Χριστιανοί δόξαζαν τον Θεό. Πολλοί έτρεξαν στις εκκλησίες, όπου εξέφραζαν τη χαρά τους ψάλλοντας ύμνους μαρτυρικούς.. Όλοι με ασυγκράτητη ορμή χωρίς να υπολογίζουν χρήματα ζητούσαν ν' αποκτήσουν κάτι από τον μάρτυρα. Χώμα βρεγμένο με το αίμα του ή κομμάτι από τα ρούχα του.

Το Άγιο λείψανο, που ευωδιάζε, κατόρθωσαν οι Χριστιανοί να το πάρουν και να το ενταφιάσουν δίνοντας πάρα πολλά χρήματα.

Από την πρώτη στιγμή της άθλησης του Αγίου Νεομάρτυρος Μάρκου άρχισαν να

γίνονται καταπληκτικά θαύματα, τα οποία αναφέρονται στο συναξάρι του.